

Arrest

nr. 290 225 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 januari 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 augustus 2020 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 augustus 2021 dient de verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 16 november 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqüies}).

Op 17 januari 2023 wordt de verzoeker gehoord.

Op 18 januari 2023 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}) genomen. Bij arrest met nummer 290 224 van 14 juni 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld.

Op 18 januari 2023 wordt aan de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) van twee jaar opgelegd.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 18 januari 2023 en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ SINT-NIKLAAS op 17/01/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer

Naam : G. I. (...)

voornaam : J. D. (...)

geboortedatum : (...).1997

geboorteplaats : C. (...)

nationaliteit Colombia

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied’.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België

De beslissing tot verwijdering van 18 januari 2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11. §1. tweede lid. de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[x] 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

[x] 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven dd. 17 november 2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft en dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia, waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudence van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden reeds beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, § 2, 3°, 62, § 2, 74/11 § 1, 1°, en 74/14 § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het proportionaliteitsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De motivering luidt verder als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

....

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft noch minderjarige kinderen in België te hebben. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en minderjarige kinderen.

....

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

Vermelde motivering schendt de motiveringsverplichting en inzonderheid artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel,

geen proportionaliteitsafweging; geen afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De ‘fair balance’-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van twee jaar ‘proportioneel’ is. Het is een loutere frase, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als enig motief het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft en een eerdere verwijderingsmaatregel niet nageleefd heeft.

Verzoeker wenst in ieder geval volgende gegevens te benadrukken: het feit dat het hij nog steeds vervolging in Colombia vreest en hiertoe reeds tweemaal een aanvraag internationale bescherming voor

heeft ingediend, het feit dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, het feit dat hij hier verschillende familieleden heeft,

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert en is dan ook zeer stereotiep gemotiveerd geweest.

Er is geen afdoende proportionaliteitsafweging. Een inreisverbod van twee jaar nu verzoeker geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt worden.

Verweerder schendt zodoende het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de termijn van twee jaar:

Eerste subonderdeel,

De bestreden beslissing verwijst enkel naar het gegeven dat verzoeker illegaal in het land verblijft en één eerder bevel niet gerespecteerd heeft ter ondersteuning van het opleggen van de termijn van twee jaar.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is zowel wat de juridische grondslag betreft als wat betreft de feiten waarop zij steunt niet afdoende en onjuist.

Het hanteren van deze onjuiste grondslag en onjuiste gegevens is bepalend geweest voor het weerhouden van een termijn van twee jaar.

Het gaat om louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden.

De bepaling van de termijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

"De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11 § 1, 1° vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd wordt indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

De motivering voor het opleggen van een inreisverbod van twee jaar is opvallend.

Verwerende partij stelt dat zij rekening gehouden heeft met de artikelen 3 en 8 EVRM. Er wordt nergens verwezen naar het administratief dossier van verzoeker.

Het weze aldus duidelijk dat het om loutere automatische standaardmotiveringen gaan die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Dat het inzake weldegelijk een standaard motivering betreft, blijkt eveneens uit het gegeven dat de motivering slechts 1 paragraaf betreft.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Er kan een inreisverbod van 1 jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek motief waarom dit 1 jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden ‘eigen aan de omstandigheden van het geval’.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De termijn vereist een afweging rekening houdend met de ‘specifieke omstandigheden’, wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

De bestreden beslissing stelt verder dat het inreisverbod van twee jaar gelet op “al deze elementen en de immigratiecontrole proportioneel is”. Een inreisverbod dat de toegang tot de gehele Europese Unie ontzegt voor een periode van twee jaar omdat verzoeker illegaal in het land verblijft, kan allesbehalve als proportioneel aangemerkt. Er is verder geen specifieke motivering waarom er een termijn van twee jaar opgelegd werd en niet bijvoorbeeld een termijn van één jaar.

Verder maakt verwerende partij nergens duidelijk op wat de formulering “al deze elementen” betrekking heeft nu verzoeker geen voorgaanden heeft, er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, ...

Verzoeker vindt de quasi-automatische formulering, die de bestreden beslissing hanteert, allesbehalve correct.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die twee jaar werden opgelegd. Verweerder laat dit na.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een bepaalde termijn wordt opgelegd.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur."

3.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker benoemt in de aanhef van het enig middel een schending van de artikelen 1, § 2, 3° en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en van het *"strafrechtelijk vermoeden van onschuld"*, maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 1, § 2, 3° en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet en het *"strafrechtelijk vermoeden van onschuld"* door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk de determinerende motieven, zowel in rechte als in feite, worden aangegeven op basis waarvan is beslist om een inreisverbod op te leggen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een vroegere beslissing tot verwijdering, met name aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 november 2021 dat hem betekend werd bij aangetekend schrijven van 17 november 2021.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de vermelde wettelijk basis enkel de modaliteit van de duurtijd van het inreisverbod betreft en er geen wettelijke basis aangeduid wordt op grond waarvan een inreisverbod kan worden opgelegd.

In casu maakt verweerder toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet om aan de verzoeker een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Met zijn betoog gaat de verzoeker er evenwel aan voorbij dat artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet niet alleen bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, maar dat in het tweede lid ook wordt bepaald dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd. De verzoeker betwist niet dat hem op 18 januari 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven zonder termijn voor vrijwillig vertrek en deze verwijderingsbeslissing gepaard gaat met huidig inreisverbod en evenmin betwist hij geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2021 dat hem bij aangetekend schrijven van 17 november 2021 werd betekend. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog.

Bovendien volgt uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat de verweerder in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Deze principiële verplichting tot het opleggen van een inreisverbod is ingevoerd in omzetting van artikel 11, lid 1, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, en meer bepaald uit het gebruik van het nevenschikt voegwoord *“of”*, blijkt dat de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° of van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, reeds volstaat om een inreisverbod op te leggen.

De gemachtigde is dan ook reeds overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in principe verplicht om een inreisverbod op te leggen. Dat er een algemene verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de loutere vaststelling dat het inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Aangezien het buiten elke betwisting staat dat het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing die geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toestaat en gelet op de verplichting om in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de geldingstermijn ervan) reeds op draagkrachtige en pertinente wijze is gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Aangezien het eveneens buiten elke betwisting staat dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bestreden akte wordt opgesomd en gelet op de verplichting om ook in die omstandigheden een inreisverbod op te leggen in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is de beslissing om een inreisverbod op te leggen

(los van de geldingstermijn ervan) tevens op draagkrachtige en pertinente wijze gemotiveerd door de loutere toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens specifiek gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldingsduur van twee jaar. In de bestreden akte kan hieromtrent worden gelezen:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft en dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia, waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben.

Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudence van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden reeds beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers kritiek, dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en het gaat om een louter automatische standaardmotivering, feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt uit

de opgegeven motieven wel degelijk dat concreet wordt geduid waarom een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd en waarom de gemachtigde dit proportioneel acht gelet op verzoekers specifieke omstandigheden. De motieven van de bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod.

De verzoeker poneert dat in deze zaak “(z)oals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, (...) het hier (gaat) om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn”. De verzoeker brengt echter geen enkel stuk bij om zijn bewering te staven. Hoe dan ook blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing niet dat er sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar. De verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan. Verder moet de gemachtigde ook niet motiveren waarom hij geen andere duur oplegt. Hij moet enkel motiveren waarom hij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen hij gedaan heeft. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn kritiek dat de bestreden beslissing geen motivering bevat waarom wordt gekozen voor een termijn van twee jaar en niet bijvoorbeeld voor een termijn van één jaar.

De verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de motivering van de bestreden beslissing slechts één paragraaf zou bevatten. Hoe dan ook kan een korte motivering – wat in deze zaak evenwel niet het geval is – een afdoende motivering vormen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat" (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men "het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Gelet op de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet heeft de verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid voor wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de gemachtigde bij het opleggen van het inreisverbod heeft geopteerd voor een geldigheidsduur van twee jaar:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft en dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia, waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben.

Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen.

Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij geen partner met wie hij een duurzame relatie heeft, noch kinderen in België heeft. Hij heeft een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen. Er wonen ook een aantal neven van betrokkene in België. Uit de verklaring van betrokkene blijkt dat zijn ouders nog in Colombia wonen.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudence van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". Dit geldt a fortiori wat betreft de relatie van betrokkene ten opzichte van zijn tante, haar echtgenoot en kinderen en zijn neven. De betrokkene toont geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan ten opzichte van de familieleden die hij heeft vermeld.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden reeds beoordeeld in de verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs

de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De verzoeker betoogt dat een ernstige proportionaliteitsafweging moet worden gemaakt, waarbij de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegenover zijn belangen; volgens de verzoeker ontbreekt de "fair balance" in deze zaak. De verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing staat dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is, maar dit een loutere frase betreft die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund. Doorheen zijn verzoekschrift betoogt de verzoeker meermaals dat de motivering van de bestreden beslissing louter automatisch is.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van twee jaar wordt opgelegd. De desbetreffende motieven werden hierboven weergegeven. Gelet op deze uitgebreide en concrete motieven kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij laat gelden dat hem op *quasi* automatische wijze een inreisverbod voor de duur van twee jaar werd opgelegd. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van twee jaar wordt opgelegd, kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van het "automatisch" opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar. Het gaat erom dat de verweerder een duurtijd voor het inreisverbod moet vaststellen, waarbij hij rekening houdt met de relevante omstandigheden van het individuele geval waarbij hij de redelijkheid en proportionaliteit in acht moet nemen. Met de vage en loze kritiek dat de verweerder op *quasi* automatische wijze overging tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder hiertoe in gebreke is gebleven. Uit wat hierna wordt uiteengezet, zal tevens blijken dat de verzoeker ook niet aantoonde dat de verweerder specifieke omstandigheden die zijn zaak kenmerken heeft veronachtzaamd bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod.

De verzoeker is verder weinig ernstig waar hij voorhoudt dat in de bestreden beslissing enkel wordt uiteengezet dat hij illegaal in het land verblijft en een eerdere verwijderingsmaatregel niet werd nageleefd. Evenzeer is de verzoeker weinig ernstig waar hij aanvoert dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Zo wordt in de bestreden akte uiteengezet dat de verzoeker "*werd gehoord door de PZ SINT-NIKLAAS op 17/01/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen*". De verweerder heeft verder toegelicht dat de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en gelet op al deze elementen en op het belang van immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Vervolgens wordt rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker, met name dat hij al ongeveer 3,5 jaar in België verblijft, dat hij in België verblijft omdat hij gevlucht is voor de drugsmafia in Colombia waarmee zijn ouders nog steeds problemen hebben, dat hij in België noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft aangevraagd en dat zijn vingerafdrukken niet reeds in een ander Europees land werden afgenomen, dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn land van herkomst, en dat hij in België geen partner noch kinderen heeft, maar wel een tante die in België woont met haar echtgenoot en kinderen, evenals een aantal neven, maar dat zijn ouders nog in Colombia wonen. De gemachtigde verwijst naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden en stelt vast dat de verzoeker dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn in België verblijvende familieleden niet aantoonde. Tevens geeft de gemachtigde aan dat de aangehaalde elementen met betrekking tot de drugsmafia werden beoordeeld in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming van 3 augustus 2020 en 12 augustus 2021 en dat uit het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bleek dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zodat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Er wordt nogmaals op gewezen dat de verzoeker geen elementen aanbrengt die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert om terug te keren naar zijn land van herkomst. De gemachtigde besluit dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet voorligt en dat op

basis van de voorgaande beoordeling rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker thans stelt dat hij vervolging vreest in Colombia en hij hiertoe reeds tweemaal een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dient dan ook te worden vastgesteld dat de verweerder hiermee heeft rekening gehouden.

De verzoeker benadrukt dat hij geen voorgaanden heeft en er geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt de verzoeker echter geen inreisverbod in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verzoeker wordt in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd, hetgeen niet vereist dat er van het gedrag de betrokken vreemdeling een gevaar voor de openbare orde uitgaat. Door enkel te stellen dat er in hoofde van de verzoeker geen sprake is van enig gevaar voor de openbare orde, wordt bijgevolg niet aangetoond dat de verweerder geen correcte toepassing zou hebben gemaakt van de *in casu* gehanteerde wettelijke bepalingen of dat de verweerder op grond van een onzorgvuldig onderzoek tot het besluit is gekomen om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel degelijk rekening hield met het gegeven dat de verzoeker verschillende familieleden heeft in België. Hieromtrent wordt met name verwezen naar de rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden. De verweerder stelt vast dat de verzoeker dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn in België verblijvende familieleden niet aantoonde. De verzoeker brengt hiertegen niets in.

De verzoeker betoogt dat nergens wordt verwezen naar zijn administratief dossier. De verzoeker is weinig ernstig; uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met zijn verklaringen enerzijds en anderzijds met de elementen uit zijn dossier, zo wordt er bijvoorbeeld verwezen naar de twee verzoeken om internationale bescherming die de verzoeker in België indiende en naar de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waaruit bleek dat de verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het loutere gegeven dat niet letterlijk wordt verwezen naar "*het administratief dossier*", doet hieraan geen afbreuk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker. De verzoeker laat na relevante elementen aan te brengen waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoeker betoogt nog dat de verweerder nergens duidelijk stelt op wat de formulering "*al deze elementen*" betrekking heeft. De bestreden beslissing moet evenwel in zijn geheel worden gelezen en "*al deze elementen*" moet worden begrepen als de gehele motivering waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van twee jaar wordt opgelegd.

De verzoeker verwijst nog naar het arrest met nummer 225.871 van 18 december 2013 van de Raad van State, maar hij toont niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het niet aangetoond is dat de verweerder op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing kwam. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is.

Het gegeven dat de verzoeker een andere beoordeling omtrent de proportionaliteit van de duurtijd van het thans opgelegde inreisverbod voorstaat, maakt nog niet dat de bestreden beslissing een miskennis van het proportionaliteitsbeginsel inhoudt.

3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE